

Sygn. akt V CZ 93/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz (przewodniczący)

SSN Jan Górski (sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa T. B.

przeciwko R. C.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 stycznia 2015 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 lipca 2014 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 11 lipca 2014 r. odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z dnia 11 marca 2014 r. na podstawie art. 398² § 2 k.p.c.

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd wskazał, że pełnomocnik powodów, pomimo wezwania, nie uzupełnił braku skargi w zakresie przedstawienia pełnomocnictwa obejmującego postępowanie przed Sądem Najwyższym.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący wnieśli o jego uchylenie i orzeczenie o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁶ § 1 k.p.c. jeżeli skarga kasacyjna nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 lub 3 k.p.c., przewodniczący w sądzie drugiej instancji wzywa skarżącego do usunięcia braków w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. Na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd drugiej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym skargę kasacyjną wniesioną po upływie terminu, skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c., nieopłaconą oraz skargę, której braków nie usunięto w terminie lub z innych przyczyn niedopuszczalną.

Odnosząc się do braku pełnomocnictwa do występowania przed Sądem Najwyższym należy zauważyć, że postępowanie kasacyjne przed Sądem Najwyższym nie jest kontynuacją wcześniejszych postępowań i dotyczy nowej sprawy wszczętej przez wniesienie skargi kasacyjnej, podczas gdy postępowanie w sprawie kończy się z chwilą uprawomocnienia orzeczenia sądu drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2010 r., sygn. akt IV CZ 103/09, nie publ.). Pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje z samego prawa – tj. art. 91 k.p.c. – umocowania do wniesienia skargi kasacyjnej i udziału w postępowaniu kasacyjnym (por. uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., sygn. akt III CZP 142/07, OSNC 2008, nr 11, poz. 122).

W przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny uznał, że złożone pełnomocnictwo jest nieprecyzyjne z uwagi na to, że nie wskazuje sygnatury akt sprawy, której postępowanie dotyczy, daty wyroku i oznaczenia stron.

Tymczasem, ocena treści pełnomocnictwa prowadzi do wniosku, że skarżący udzielił radcy prawnemu umocowania do zastępstwa w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. Na taką wolę skarżącego wskazuje konkretyzujące zakres udzielonego pełnomocnictwa stwierdzenie, że „pełnomocnictwo obejmuje umocowanie do występowania w imieniu powoda w postępowaniu przed Sądem Najwyższym”. Trzeba mieć także na względzie, że wezwanie do uzupełnienia braku wiązało się bezpośrednio z wniesieniem w imieniu skarżącego określonego środka zaskarżenia - skargi kasacyjnej. Interpretacja użytych w tym kontekście w pełnomocnictwie sformułowań przemawia na rzecz stanowiska, że wolą skarżącego było udzielenie umocowania do reprezentowania go w postępowaniu kasacyjnym, które jest prowadzone przed Sądem Najwyższym, w szczególności – do wniesienia skargi. Pełnomocnictwo nie zawiera ograniczenia umocowania do działania przed sądami powszechnymi, czy w toku instancji.

Mimo więc, że treść przedłożonego pełnomocnictwa wymagała dokonania pewnych zabiegów interpretacyjnych, nie stało to na przeszkodzie uznaniu, że brak skargi, do uzupełnienia którego wezwano pełnomocnika skarżącego, został przez niego usunięty i że nie zachodziła podstawa do odrzucenia skargi. Ustawodawca nie przewidział bowiem wymagań formalnych, jakim powinno czynić zadość określenie sprawy w treści pełnomocnictwa. Może ono zatem polegać na oznaczeniu stron i przedmiotu postępowania, na wskazaniu sygnatury akt, jak też na jakimkolwiek innym oznaczeniu, które pozwala na identyfikację sprawy w jej technicznoprosesowym znaczeniu (zob. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, OSNC 2008, nr 11, poz. 122).

Jak ponadto stwierdził Sąd Najwyższy między innymi w postanowieniach z dnia 27 stycznia 2011 r. II PZ 52/10 i z dnia 26 października 2011 r. I CZ 102/11 (nie publ.), nie ma podstaw prawnych do żądania by pełnomocnictwo do wniesienia skargi składało się z dwóch elementów: umocowania do wniesienia skargi i osobno do udziału w postępowaniu wywołanym jej wniesieniem. Jest to nieuzasadniony prawnie nadmierny formalizm i rygoryzm interpretacyjny wymogów dotyczących treści pełnomocnictwa do wniesienia skargi.

Z tych względów należało orzec, jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).